

stemmelse i disse to Love, idet det nemlig i det Lovudkast, som vi have til Forhandling idag, hedder, at denne Forhøielse skal indtræde baade med Hensyn til de Forpleiningsomkostninger, der af en Kommune anvendes paa andetsteds hjemmehørende Personer, eller paa de i Pl. 28 December 1827 § 2, jfr. Pl. 6 November 1839 § 3 ommeldte Individuer, hvis Forsørgelsessted ikke har været at udfinde; hvorimod det i Loven om en fælles overordnet kommunal Bestyrelse hedder først i § 7: „Fælles Udgifter ere endvidere“ og dernæst under Tit. r: „Udgifter til Forsørgelse af saadanne Fattige, hvis Forsørgelseskommune ikke kan udfindes. Dog skal Amtsrådet være berettiget til at fordrø, at det Fattigdistrikt, hvem efter Pl. 28 December 1827 Forsorgen for saadanne Personer vilde paahvile, overtager samme, mod af Amtskassen at erholde Godtgjørelse med det Belsøb, deres Underhold virkelig koster, eller som Amtsrådet finder billigt.“ Altsaa, den ene Lov, det Udcast, vi have til Behandling idag, siger, at der for saadanne Personer skal af Amtsfattigkassen gives et Beberlag af 1 Mk. om Dagen for Hovedpersonen og 8 ß for de øvrige Personer, medens den anden Lov siger, at enten skal Amtsfattigkassen heelt overtage Forsorgen, hvilket jo er Meningen med Begyndelsen af dette Citra, eller, hvis Amtsrådet forlanger, at Fattigdistriktet selv skal overtage den, kan dette forlange sig hele det Belsøb godtgjort, som Underholdet virkelig har kostet, eller som Amtsrådet finder billigt. Den sidste Tilspøining er jo kun gjort, for at Kommunen ikke usforholdsmæssigt og ubilligt skulde opkræve sin Regning. Nu kan det jo dog ikke gaae an paa eengang at vedtage to Love her i Rigsdagen; hvis Bestemmelser saaledes stride mod hinanden, og vi maae derfor paa een eller anden Maade see at løse Modsigelsen, eller dog, naar den ikke kan løses, hugge Knuden over ved at forandre den ene af disse Bestemmelser. Hvilken af dem det skulde være, kan jeg ikke sige, men jeg vil foretrække, at Bestemmelsen bliver saaledes som i Lovudkastet om den fælles overordnede kommunale Bestyrelse, og det af forskjellige Grunde. For det Første har denne Lov allerede adskillige Gange passeret begge Rigsdagens Afdelinger; den er een Gang vedtagen med denne Bestemmelse her i

Landsthinget, og, saavidt jeg veed, et Par Gange af Folkethinget, idetmindste har den der været til anden Behandling og er der vedtagen een Gang. Rigsdagen synes altsaa at have erklæret sig for denne Mening. Men dertil kommer endnu, hvad der, som jeg før berørte, er udtalt i Motiverne til § 3, at den nuværende Ordning maa ansees som særdeles uheldig i de Tilfælde, hvor en Kommune i Henhold til Plakat af 28de December 1827 § 2 maa antage sig et Individ, thi, som det endvidere hedder, „Kommunen er herved udsat for ikkun at erholde et meget utilstrækkeligt Beberlag for en Udgiftsbyrde, som den kun har maattet overtage, fordi den virkelig forpligtede Kommune ikke har kunnet udfindes, og som mulig kan komme til at paahvile den i et længere Tidsrum“. Ja, det er høist rimeligt, at dette Tidsrum kan være saa længe, at det først udløber med den paagjældende Person eller den paagjældende Families Liv. Jeg tror derfor, at der er Aarsag til at foretrække den mildeste Bestemmelse; den, hvorefter der skal refunderes Kommunen, hvad Forpleiningen virkelig har kostet, eller ialtsald hvad Amtsrådet maatte finde billigt. Netop ved saadanne Personer vil Udgiften i mange Tilfælde langt overstige 1 Mark for Hovedpersonen og 8 ß for Bepersonerne. Forresten haaber jeg, at høre en Udtalelse af den høitærede Indenrigsminister om dette Punkt. Endnu skal jeg gjøre en Bemærkning, som vel ikke ligefrem knytter sig til det her forelagte Lovudkast, men som dog staaer i meget nøie Forbindelse dermed, den nemlig, at jeg havde ønsket, at, naar man i Indenrigsministeriet vilde tage fat paa en eller anden Bestemmelse i vor Fattiglovgivning for at forandre den, man da vilde have benyttet denne Leilighed til, at tage noget Mere for. Jeg sigter navnlig til en Bestemmelse i vor Fattiglovgivning, som jeg tror fra alle Sider, — jeg har idetmindste baade seet det offentlig udtalt og hørt mange Private erklære det uden nogen Modsigelse. — er bekendt for høist uheldig; nemlig Bestemmelsen i Plakat af 6te November 1839 om, at en Person ved 5 Mars Dphold i en Kommune der vin- der Forsørgelsesret. Jeg skal ikke her gaae videre ind derpaa, da det vist er største Delen af de ærede Medlemmer bekendt, hvilke Grunde